

Niet zomaar een bos maar het bos in mijn hoofd

Op vrijdag 13 augustus vliegt er een parasol tegen mijn hoofd. Het is de warmste dag van het jaar, ik ben net als de rest van het land op het strand, en de punt van de parasol boort zich van achteren precies in het midden van mijn schedel. Sindsdien woon ik in een donker, winters woud met gitzwarte eekhoorns en een scheve horizon. Er zijn binnenvallende strepen licht om mij slapend tegenaan te nestelen en er zijn vossen met zachte grijze vachten die zich laten aaien. Er is niets om bang voor te zijn, buiten mijn eigen lichaam.

Het is vreemd dat ik nooit eerder heb gehoord over dit bos, er nog nooit foto's van voorbij zag komen op Instagram. Want het is er prachtig. Zo diep dennengroen dat het duizelt voor je ogen, zo stil dat elk geluid uit elkaar spat van eenzaamheid. Ik zou je willen uitleggen hoe het hier is, maar er is niemand die nog reageert op de klanken die uit mij komen.

Als mijn taal tot buiten het bos zou dragen, zou ik je vertellen dat het niet zomaar een bos is. Dat ik wel degelijk bang ben. En dat er overal zwarte eekhoorns zijn met zwiepende staarten die donker afsteken tegen de groene takken. De eekhoorns verzamelen waarheden als hazelnootjes, knabbelen aan mijn schedel en fluisteren in koor: 'Jij woont nu hier.'

'En mijn hoofd dan?' vraag ik. 'En mijn hoofd dan?' vraag ik elke dag opnieuw. 'Is er in dit bos een arts die mijn schedel kan hechten?'

'Artsen zijn hier niets anders dan spoken, dan zwevende witte jassen, en meestal weten ze niet veel meer dan jij,' leggen de eekhoorns uit. 'Maar jij hebt nu het woud waar je op kunt vertrouwen, ons bos met haar eigen melodieën. Zing ons maar na.'

koel je hoofd in het water van de winterse rivier

koel je hoofd in het water van de winterse rivier

jij woont nu hier

koel je hoofd in het water van de winterse rivier

koel je hoofd in het water van de winterse rivier

'En dan?' vraag ik. 'Word ik dan vanzelf beter?'

'Je went in ieder geval aan de angst en de hoeveelheid bomen,' zeggen de eekhoorns.

Ik koel mijn hoofd in het water van de winterse rivier. Ik koel mijn hoofd en ik doe alles met mijn hoofd wat ze van mij vragen. Maar nog nooit heb ik zo verlangd naar de hitte van een zomers strand. De eekhoorns troosten me met kleine beetjes in mijn wang. Net zolang totdat de pijn in mijn gezicht verwarrend vertrouwd aanvoelt en ik inderdaad begin te wennen aan hun advies, de wanhoop en de scherpe tandjes. Als mijn hoofd enigszins is afgekoeld, raden de eekhoorns me een boswandeling aan.

‘Wandelen laat het bloed stromen door je hersenen,’ leggen de eekhoorns uit, ‘als een onschuldig zonnig beekje dat kabbelt tussen de wortels en de stenen. Zing ons maar na.’

wandel en denk aan de zon

wandel en denk aan de zon

jij bent nu een van ons

wandel en denk aan de zon

wandel en denk aan de zon

Ik wandel en ik wandel en ik wandel. Ik wandel met hoofd, ik wandel zonder hoofd. Ik stroom en ik bloed. Ik ben een vol hoofd en ik ben een hoofd dat vol is van leegte.

‘Welk verhaal kan ik nog over mijzelf vertellen nu er een gat in mij zit?’ roep ik naar de lucht vol zwiepende staarten.

En de hemel antwoordt: ‘Er is een werkelijke impact geweest, dat staat vast, maar daarna werd de rest een beetje vaag, rafelig, zou je wel kunnen zeggen. Wat wij weten: Op vrijdag 12 augustus vloog er een parasol tegen je hoofd. (Data laten zich gemakkelijk verwisselen in een gespleten mens.) Het was de warmste dag van het jaar, je was net als de rest van het land op het strand, en de punt van de parasol boorde zich van achteren precies in het midden van je schedel. Het was een vreemd tafereel, maar ook weer niet uitzonderlijk. (Had het op vrijdag de 13e plaatsgevonden, dan was het in de kern al een beter, symbolischer, verhaal geweest.) Sindsdien woon je hier, in niet zomaar een bos maar het bos in je hoofd. En de rest mag je zelf verzinnen.’